

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 20Ek/2791/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123455177
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Homolová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2025:6123455177.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zast.: JUDr. Katarína Hegedúšová, advokát, so sídlom Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava-Karlova Ves, IČO: 42 185 190, proti povinnému: A. B., nar. X.X.XXXX, trvale bytom C. D. XX, XXX XX C. D., právne zast.: JUDr. Ladislav Török, advokát, so sídlom Šafárikova 8, 048 01 Rožňava, IČO: 43 023 096; o vymoženie pohľadávky oprávneného vo výške 2253,08 Eur s príslušenstvom, vedenej súdnym exekútorom: JUDr. Marianna Vargová, so sídlom exekútorského úradu: Hviezdoslavova 1234/4, 075 01 Trebišov, IČO: 35 530 791, pod č. k. XXXXX XX/XX; o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, takto

rozhodol:

I. Súd v poradí druhý návrh povinného na zastavenie exekúcie, podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku, v celom rozsahu **z a m i e t a**.

II. Súd žiadnemu z účastníkov konania náhradu trov konania v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

1. Oprávnený sa opätovným návrhom na vykonanie exekúcie, v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 233/2019 Z.z. o ukončení niektorých exekučných konaní (ďalej len „ZoUNEK“), podaným na Okresný súd Banská Bystrica dňa 21.11.2023 domáhal od povinného vymoženiu pohľadávky vo výške 2253,08 Eur s prísl., a to na základe exekučného titulu – Rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s., so sídlom Karloveské rameno 8, 841 04 Bratislava, IČO: 35 922 761, ustanoveným rozhodcom JUDr. Michalom Rašlom sp. zn. E. XXXXX/XX zo dňa 10.03.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 05.05.2014 a vykonateľnosť dňa 09.05.2014 (ďalej len „exekučný titul“). Oprávnený k návrhu na vykonanie exekúcie priložil aj Upovedomenie o zastavení starej exekúcie zo dňa 27.04.2023, Oznámenie o ukončení exekučného konania č. F. XXX/XXXX zo dňa 06.06.2023, ktoré vydal súdny exekútor: JUDr. Ivan Nestor, so sídlom exekútorského úradu Bratislava, IČO: 42 133 521, Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 25.07.2012 a Rozhodcovskú zmluvu zo dňa 25.07.2012.

2. Súd na základe predmetného návrhu na vykonanie exekúcie vydal dňa 25.01.2024 poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi: JUDr. Marianna Vargová, so sídlom exekútorského úradu: Hviezdoslavova 1234/4, 075 01 Trebišov (ďalej len „súdny exekútor“), ktorý exekúciu vedie pod č. k. XXXXX XX/XX. Súdny exekútor vydal dňa 26.01.2024 Upovedomenie o začatí exekúcie, ktoré bolo doručené povinnému poštovou službou dňa 05.02.2024.

3. Dňa 04.12.2024 predložil súdny exekútor súdu návrh povinného na zastavenie exekúcie druhý v poradí, ktorý bol dňa 14.11.2024 doručený prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu do elektronickej schránky súdneho exekútora. Súd v tomto bode konštatuje, že návrh povinného na zastavenie exekúcie bol podaný v zmysle ustanovenia § 61k ods. 3 Exekučného poriadku ako druhý

návrh na zastavenie exekúcie v poradí, takže v zmysle § 61k ods. 4 písm. a) Exekučného poriadku nemá odkladný účinok. Oprávnený sa k tomuto návrhu povinného na zastavenie exekúcie nevyjadril.

4. Povinný v druhom návrhu na zastavenie exekúcie v poradí, uviedol, že je názoru, že pohľadávka vymáhaná v tomto konaní pochádza zo spotrebiteľskej zmluvy – zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 25.07.2012. Poukázal, že oprávnený pri uzatváraní zmluvy zneužil proti povinnému skutočnosť, že je držiteľom živnostenského oprávnenia a s úmyslom obísť právnu ochranu poskytovanú právnym poriadkom spotrebiteľovi uviedla mandatarka oprávneného v časti dlžníka zmluvy, údaje povinného ako fyzickej osoby – podnikateľa s príslušným IČO a obchodným menom do predpripravenej formulárovej zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 25.07.2012, ktorej obsah povinný až na výšku samotného úveru nemohol nijako ovplyvniť. Povinný pritom požiadal oprávneného o poskytnutie úveru za účelom kúpy domáceho vybavenia (novej chladničky a televízora), z čoho je zrejmé, že povinný nekonal v súvislosti s predmetom svojej podnikateľskej činnosti (živnostenské oprávnenie na realizáciu a dokončovanie stavieb). Z ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ jasne vyplýva, že spotrebiteľom bude vždy osoba, ktorá v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, z nej vyplývajúceho záväzku alebo pri obchodnej praktike nekoná v rámci svojej podnikateľskej činnosti alebo povolania. Ďalej povinný poukazuje, že oprávnený je na všeobecných súdoch SR notoricky známy svojou praxou, že za účelom vyhnutia sa aplikácii ustanovení spotrebiteľského práva pri subjektoch, ktoré sú fyzickými osobami podnikateľmi, účelovo týchto spotrebiteľov uvádzala ako podnikateľov. Oprávnený tak zneužil fakt, že povinný neovládal právne reálie postavenia spotrebiteľa a podnikateľa v zmluvnom vzťahu, takže povinný podpísal formulárovú zmluvu oprávneného po jej doplnení mandatarkou oprávneného, ktorá uviedla v zmluve údaje o podnikaní povinného. Túto skutočnosť potvrdzuje aj fakt, že je na zmluve predtlačená formulácia, že dlžník potvrdzuje poskytnutie finančných prostriedkov na výkon podnikania. Povinný tak nemal možnosť v zmluve zmeniť aj ostatné časti. Povinný citoval ustanovenia: § 39, § 451 ods. 2 a § 107 Občianskeho zákonníka ako aj rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9Co/131/2019 zo dňa 30.04.2020, kde bol oprávnený v postavení žalovaného. Oprávnený predstieraním toho, že uzavrel s povinným úverovú zmluvu ako s podnikateľom, na ktorého sa nevzťahujú ustanovenia spotrebiteľského práva a ho tým chcel ukrátiť o jeho práva ako spotrebiteľa, tak zapríčinil v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka absolútnu neplatnosť zmluvy. Povinný je názoru, že už uvedená neplatnosť je dôvodom na zastavenie exekúcie. Z dôvodu neplatnosti zmluvy, na základe ktorej oprávnený plnil povinnému, sa tak povinný bezdôvodne obohatil, avšak po troch rokoch sa tento nárok oprávneného stal naturálnou obligáciou, ktorej súd nemôže poskytnúť právnu ochranu a taktiež ju nemožno v exekučnom konaní vymôcť. Povinný tak vzniesol námietku premlčania k pohľadávke oprávneného. Povinný uviedol ďalšie skutočnosti, ktoré podľa neho musia viesť k zastaveniu exekúcie. Upriamil pozornosť na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16Co/71/2011 zo dňa 08.12.2011, ktorý sa stotožnil s právnym názorom prvostupňového súdu, že oprávnený sa pokúšal obchádzať spotrebiteľskú právnu úpravu v neprospech spotrebiteľa. Z rovnopisu rozhodcovskej zmluvy zo dňa 25.07.2012 vyplýva, že predmetná formulárová zmluva je uzavretá s povinným ako fyzickou osobou – nepodnikateľom. Časť rozhodcovskej zmluvy týkajúca sa obchodného mena, dátumu a IČO bola dodatočne vyplnená po podpise zmluvy povinným a oprávneným ako aj bola po podpise doplnená časť zmluvy o úvere – v časti výšky poplatku za poskytnutý úver (864 Eur) a celkovej čiastky (1764 Eur), ktorú mal dlžník zaplatiť za poskytnutý úver. Pri výške úveru 900 Eur poskytnutého na 12 mesiacov pri celkovej sume 1764 Eur, ktorú mal povinný uhradiť predstavuje ročný úrok 96 % a RPMN 147,04 %. Výška ročného úroku tak predstavuje hrubú úžeru, ktorú § 39a Občianskeho zákonníka postihuje absolútnou neplatnosťou zmluvy o úvere. Údaje o úrokovej sadzbe a RPMN zmluva pre istotu vôbec neuvádza. Zmluva o úvere ako aj tá rozhodcovská boli vyhotovené na predtlačenom kopírovacom papieri, takže je vylúčené, aby niektorý rovnopis obsahoval odlišný rozsah doplnených údajov. Konanie oprávneného tak povinný kvalifikuje ako podvodné. Podľa vedomostí povinného mandatarka oprávneného – G. H., ktorá s povinným uzatvárala zmluvu, bola za obdobné konanie pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv odsúdená. Povinný na preukázanie tejto skutočnosti predložil súdu anonymizovanú verziu rozsudku Okresného súdu Rožňava sp. zn. XX/XXX/XXXX zo dňa 14.09.2016, ktorým bola s menovanou schválená dohoda o vine a treste za viacero skutkov, ktorých sa dopustila ako mandatarka oprávneného. Spôsob vyplnenia rozhodcovskej zmluvy, kde je uvedený povinný ako nepodnikateľ potvrdzuje, že úver bol poskytovaný povinnému ako spotrebiteľovi. Až povinným podpísaná rozhodcovská zmluva bola doplnená o údaje povinného ako podnikateľa, čím sa oprávnený pokúšal „vyrobiť“ zo spotrebiteľa podnikateľa s úmyslom vyhnuť sa spotrebiteľskej ochrane. Takýmto duplicitným spôsobom bola vyplnená aj zmluva o úvere, pretože popri údajoch povinného ako spotrebiteľa sú tam uvádzané aj údaje povinného ako podnikateľa. Povinný poukazuje na § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého v pochybnostiach o obsahu

spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Preto vyvstali pochybnosti o tom či povinný je spotrebiteľ alebo podnikateľ a preto je potrebné sa prikloniť k priaznivejšiemu výkladu v prospech povinného, teda že v tomto zmluvnom vzťahu vystupuje ako spotrebiteľ. V zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ bola za spotrebiteľa za istých okolností v záväzkovom právnom vzťahu považovaná aj právnická osoba, ktorá bola určená na podnikanie, ak pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, preto je podľa povinného irelevantné ako bol označený povinný v zmluve, pretože rozhodujúce je, že finančné prostriedky použil na kúpu nového vybavenia v domácnosti. Podľa povinného bolo úradnou povinnosťou súdu po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie podrobiť predloženú zmluvu prieskumu s ohľadom na to, či nejde o spotrebiteľskú zmluvu a následne po zistení, že ide o spotrebiteľskú zmluvu bolo povinnosťou súdu preskúmať jej obsah s ohľadom na neprijateľné zmluvné podmienky, tak ako kladie za povinnosť Smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 ako aj ustálená judikatúra súdneho dvora EÚ. V tejto veci ešte o to viac, keďže je exekučným titulom rozhodnutie rozhodcovského súdu a nie všeobecného súdu, pretože rozhodcovské súdy nie sú zárukou ochrany spotrebiteľa. Povinný poukázal na tieto rozhodnutia: Rozsudok Súdneho dvora zo 17. mája 2022 vo veci C-725/19, Impuls Leasing România -ECLI:F.:l.:XXXX:XXX., Uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn.: PLz. ÚS 1/2022 zo dňa 15.06.2022, Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18.09.2012 sp. zn.: 5 Cdo 230/2011, Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30.04.2013 sp. zn.: 5 Cdo 375/2012. Ako je zrejmé, poskytnutie úveru povinnému bolo podmienené uzavretím rozhodcovskej zmluvy, nakoľko obidve zmluvy boli uzavreté v ten istý deň ako aj skutočnosť, že rozhodcovská zmluva je formulárovou zmluvou, ktorej obsah bol vopred predpripravený a na jeho znenie nemal povinný žiadny vplyv. Možno konštatovať, že oprávnený vopred určil povinnému nielen obsah rozhodcovskej zmluvy, ale v podstate nadiktoval spotrebiteľovi spôsob riešenia ich prípadných vzájomných sporov. Fakt, že je to samostatná rozhodcovská zmluva a nie doložka nemôže vytvárať dojem individualnosti jej dojednania v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Povinný poukázal na Uznesenie Krajského súdu Prešov sp. zn. 20CoE/63/2021 zo dňa 24.08.2021. Uzavretie rozhodcovskej zmluvy zo strany povinného nebolo prejavom zmluvnej autonómie a výsledkom slobodnej vôle, pretože výrazne zvýhodňovala oprávneného. Preto ju možno kvalifikovať ako nekalú zmluvnú podmienku, ktorá je v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná, čo zakladá absenciu právomoci rozhodcovského súdu na prejednanie tohto sporu. Rozhodcovský súd tak nemal oprávnenie rozhodovať tento spor a preto ani nemohol autoritatívne rozhodnúť rozsudkom, ktorý by bol podkladom pre exekučné konanie. Predložený rozhodcovský rozsudok bol vydaný subjektom, ktorý na to nemal právomoc a preto nie je vykonateľným exekučným titulom. Navyše vo svojom odôvodnení zamlčal skutočnosť, že povinný oprávnenému uhradil sumu 276 Eur. V odôvodnení sa uvádza, že zmenková suma vo výške 2375,08 Eur pozostáva z istiny 1754 Eur, poplatku za upomienky vo výške 32 Eur, zmluvnej pokuty vo výške 312 Eur, trov mediáčného konania vo výške 277,08 Eur, zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne zo sumy 2375,08 Eur od 29.09.2013 do zaplatenia, úroku vo výške 6% ročne zo sumy 2375,08 Eur od 04.11.2013 do zaplatenia. Vznikol nesúlad, pretože oprávnený rozhodcovskému súdu neoznámil skutočnosť, že pred vydaním rozhodcovského rozsudku povinný uhradil sumu vo výške 241 Eur, takže istina mala byť vo výške 1523 Eur a nie 1754 Eur. Povinný je názoru, že oprávnený má chaos vo výpočtoch, pretože v klientskom profile na webovej stránke sa uvádza, že povinný dlží oprávnenému 6836,36 Eur ku dňa 08.11.2024, avšak v odpovedi zo dňa 14.07.2023 oprávnený uviedol, že eviduje pohľadávku vo výške 24572,62 Eur ku dňu 14.07.2023. Uvedené tak ilustruje podvodné konanie oprávneného, ktoré popiera dobré mravy ako ustanovuje § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Povinný taktiež poukazuje na to, že zmluva o úvere neobsahuje skoro žiadnu z náležitostí vyžadovaných v § 9 ods. 2 písm. b), f), g), i), j), k), l), m), n), o), p), t), u), v), x) a y) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom od 01.12.2011 do 31.12.2012 (v čase uzavretia zmluvy). Uvedený nedostatok náležitostí zmluvy zakladá sám o sebe bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) a b) zákona o spotrebiteľských úveroch. Zároveň oprávnený pri poskytnutí úveru povinnému vôbec neskúmal jeho bonitu, čo je hrubým zanedbaním povinností veriteľa, ktoré mu ukladá § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý v § 11 ods. 2 tohto zákona sankcionuje veriteľa žiadať jednorazové splatenie úveru. Šokujúcou skutočnosťou bolo pre povinného, že sa v spise nachádza blankozmenka, ktorú mal povinný oprávnenému vystaviť, pričom ju nikdy nevystavil a domnieva sa, že bola vystavená mandatárkou oprávneného. Zmenkou však nemožno zabezpečiť záväzok zo spotrebiteľskej zmluvy a povinný považuje túto blankozmenku vystavenú v jeho mene oprávneným za neplatnú. Povinný citoval ustanovenia § 17 a § 3a zákona č. 191/1950 Zb. zákon zmenkový a šekový. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody tak povinný zastáva názor, že došlo k naplneniu dôvodu na zastavenie exekúcie v celom rozsahu podľa ustanovení § 61k ods. 1 písm. a) a d) Exekučného poriadku. Zároveň povinný žiada priznať voči oprávnenému plný nárok na náhradu trov exekučného konania.

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.

5. Podľa § 61k ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak

a) po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku,

b) exekučný titul bol zrušený,

c) je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§54 ods.2),

d) sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu,

e) je predpoklad, že iná povinnosť uložená exekučným titulom, najmä povinnosť niečoho sa zdržať alebo niečo strpieť, ktorú okrem povinného nemôžu vykonať iné osoby, bude dobrovoľne a riadne plnená aj bez vedenia exekučného konania; predpokladá sa, že iná povinnosť je dobrovoľne a riadne plnená, ak od posledného porušenia tejto inej povinnosti uplynulo najmenej 6 mesiacov

6. Podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, povinný môže z dôvodov podľa odseku 1 podať do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie návrh na zastavenie exekúcie. Návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Takýto návrh má odkladný účinok.

7. Podľa § 61k ods. 3 Exekučného poriadku, v neskôr podaných návrhoch na zastavenie exekúcie môže povinný namietať len skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí lehoty podľa odseku 2. V poradí ďalších návrhoch na zastavenie exekúcie môže povinný namietať len skutočnosti, ktoré nastali po podaní predchádzajúceho návrhu na zastavenie exekúcie. Obmedzenia podľa prvej a druhej vety sa neuplatnia, ak ide o také skutočnosti, ktoré povinný bez vlastnej viny nemohol skôr uplatniť.

8. Podľa § 61k ods. 5 Exekučného poriadku, návrh na zastavenie exekúcie sa podáva u exekútora. Ak povinný navrhol zastavenie exekúcie, exekútor bezodkladne vyzve oprávneného na vyjadrenie sa k návrhu v lehote nie kratšej ako desať dní. Ak oprávnený so zastavením exekúcie súhlasí, exekútor vydá upovedomenie o zastavení exekúcie, ktoré doručí účastníkom konania a súdu; inak do piatich pracovných dní po uplynutí lehoty na vyjadrenie sa oprávneného exekútor predloží návrh na zastavenie exekúcie spolu so svojim vyjadrením a prípadným vyjadrením oprávneného súdu.

9. Podľa § 61l ods. 1 Exekučného poriadku, o návrhoch na zastavenie exekúcie, ktoré majú odkladný účinok, rozhoduje súd prednostne.

10. Podľa § 61l ods. 2 Exekučného poriadku, na prejednanie návrhu na zastavenie exekúcie nie je potrebné nariadovať pojednávanie. Pred rozhodnutím môže súd nariadiť vypočutie určitej osoby.

11. Podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku, ak je tu dôvod zastavenia exekúcie, súd exekúciu zastaví a rozhodne o trovách exekúcie vrátane určenia ich výšky; inak návrh zamietne. Ak súd návrh na zastavenie exekúcie zamietol z dôvodu, že návrh bol podaný oneskorene, i keď tu dôvod na zastavenie exekúcie je, povinný má právo domáhať sa vrátenia plnenia žalobou podanou voči oprávnenému.

12. Podľa § 45 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku, exekučným titulom na účely tohto zákona je aj vykonateľné rozhodnutie vydané v rozhodcovskom konaní vrátane zmiernu v ňom schváleného.

13. Exekučný súd upozorňuje, že pri návrhoch na zastavenie exekúcie podaných povinným, platná právna úprava zakotvila tzv. koncentračnú zásadu (§ 61k ods. 2 Exekučného poriadku), ktorá zohľadňuje časové okolnosti podania návrhu na zastavenie exekúcie povinným. Exekučný poriadok rozlišuje návrhy na zastavenie exekúcie na návrhy podané v lehote 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie a na návrhy podané po uplynutí tejto lehoty. Kým v návrhu na zastavenie exekúcie, podanom v lehote 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, ktorému zákon priznáva odkladný účinok (§ 61k ods. 2 Exekučného poriadku), môže povinný tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré nastali po vydaní exekučného titulu a ktoré by mali mať za následok zastavenie exekúcie podľa niektorého z

dôvodov uvedených v § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, v návrhu na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 3 Exekučného poriadku, podanom po uplynutí 15-dňovej lehoty od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie už môže uvádzať len skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí lehoty na podanie návrhu na zastavenie exekúcie s odkladným účinkom.

14. Koncentrácia exekučného konania sa teda prejavuje v tom, že povinný musí uviesť všetky skutočnosti, ktoré môžu mať za následok zastavenie exekúcie a ktoré tu boli už v čase od vzniku exekučného titulu do začatia exekučného konania, v návrhu na zastavenie exekúcie s odkladným účinkom, t. j. v návrhu podanom do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie. Ak právna skutočnosť tvrdená v návrhu na zastavenie exekúcie nie je predložená včas, exekučný súd na ňu neprihliadne s výnimkou skutočností, ktoré objektívne bez svojej viny nemohol uplatniť skôr (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 119/2020 z 03.03.2020). Tým sa zvyšuje zodpovednosť účastníkov za svoje správanie v exekúcii. Na rozdiel od exekučných konaní vedených podľa predpisov účinných pred 01.04.2017, kde povinný mohol kedykoľvek podať relevantný návrh na zastavenie exekúcie (na ktorý sa koncentrácia konania nevzťahovala), už zákonodarca v nových exekučných konaniach (začatých po 01.04.2017) so zreteľom na povinnosť každého správať sa zodpovedne a efektívne v súdnom konaní stanovil, že na úkony, ktoré mohol povinný použiť už pri návrhu na zastavenie exekúcie s odkladným účinkom (bez ohľadu na to, či ho podal), sa neprihliada. Koncentrácia exekučného konania sa vzťahuje na všetkých povinných bez rozdielu.

15. Súd v rámci preskúmania v poradí druhého návrhu povinného na zastavenie exekúcie zisťoval existenciu dôvodov, ktoré by mali za následok zastavenie exekúcie. Povinný vo svojom vyjadrení žiadal zastavenie exekúcie súdom z dôvodu, že považuje predmetný exekučný titul za neplatný a jeho následný výkon za úžeru. Svoje tvrdenia odôvodňuje tým, že úver v zmysle predmetnej úverovej zmluvy uzatváral ako spotrebiteľ a aj rozhodcovská zmluva je neplatne uzavretá a preto nezakladá právomoc rozhodcovskému súdu rozhodovať spory z tejto zmluvy. Taktiež uvádza, že predmetná zmluva nemala zákonné náležitosti spotrebiteľského úveru, a preto ju možno podľa jeho názoru považovať za bezúročnú a bezpoplatkovú a zároveň, že veriteľ pri poskytovaní úveru neskúmal bonitu povinného. V súvislosti s uvedeným považuje výšku vymáhanej sumy za neprimerane vysokú, a je názoru, že sa jedná o spotrebiteľský vzťah, aj keď bol v oboch zmluvách označený aj IČO. Povinný má za to, že tieto okolnosti mu neboli pri uzatváraní zmluvy jasné a že úver si bral na súkromné účely a nie na podnikateľskú činnosť. Povinný je názoru, že súd nevykonal svoju povinnosť a nepodrobil úverovú zmluvu prieskumu či nejde o spotrebiteľskú zmluvu už v štádiu posudzovania návrhu na vykonanie exekúcie.

16. Exekučný súd uvádza, že ešte pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi sa zaoberal otázkou, či predložený exekučný titul spĺňa náležitosti ustanovené Exekučným poriadkom, ako aj či vzťah medzi oprávneným a povinným je spotrebiteľského alebo obchodnoprávneho charakteru. Po preskúmaní návrhu na vykonanie exekúcie a predložených príloh súd nevzhladol dôvod na zamietnutie návrhu na vykonanie exekúcie podľa § 53 ods. 3 Exekučného poriadku a preto vydal poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi.

17. Za účelom preskúmania vyššie uvedených skutočností a po oboznámení sa s obsahom spisu, ktorého súčasťou boli aj Zmluva o úvere a Rozhodcovská zmluva dospel súd k záveru, že zmluvný vzťah medzi oprávneným a povinným je vzťahom obchodnoprávnym. Súd má za preukázané, že oprávnený a povinný uzavreli spolu Zmluvu o úvere č. 705801978 zo dňa 25.07.2012 a rozhodcovskú zmluvu zo dňa 25.07.2012. Zo zmluvy o úvere je zrejmé, že táto zmluva je určená pre právnické osoby a fyzické osoby podnikateľov, nakoľko sa dlžník definuje: obchodným menom: A. B. – A., IČO: XX XXX XXX, miestom podnikania: C. D. XX, XXX XX, zapísaním v príslušnom registri: Živnostenský, číslo živnostenského oprávnenia: XXX-XXXX a následne číslo zmluvy: XXXXXXXXXX, číslo žiadosti o úver: XXXXXXXXXX, číslo predchádzajúcej zmluvy: XXXXXXXXXX a ID klienta: XXXXXX. Ďalej je v zmluve uvedené, že veriteľ poskytuje dlžníkovi úver vo výške 900 Eur, ktorý sa dlžník zaväzuje zaplatiť spolu s poplatkom vo výške 864 Eur, takže celkovo čiastku 1764 Eur v 12 mesačných splátkach po 147 Eur odo dňa 02.09.2012 na účet veriteľa. Pričom dlžník zároveň prehlásil, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon povolania a vlastnoručne podpísal. Ďalej je dlžník definovaný menom a priezviskom: A. B., trvalým pobytom: C. D. XX, XXX XX, rodným číslom a číslom OP. Časť zmluvy o ručiteľovi nebola vypísaná. Na záver dlžník vyhlásil, že sa oboznámil a súhlasí s obsahom tejto zmluvy o úvere a súhlasí so Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru uvedené na druhej strane zmluvy a vlastnoručne ju podpísal. Zo zmluvy

priamo nevyplýva či sa uzatvárala podľa Obchodného zákonníka alebo podľa Občianskeho zákonníka. Povinný je v zmluve o úvere označený identifikačným číslom pod ktorým je registrovaný v Živnostenskom registri Slovenskej republiky ako podnikateľský subjekt, ktorý v čase podpisu zmluvy o úvere mal aktívne oprávnenia na prípravné a dokončovacie práve k realizácii stavby. V rozhodcovskej zmluve bol povinný označený taktiež pod obchodným menom, IČO, miestom podnikania, menom a priezviskom a rodným číslom.

18. V tomto bode súd poukazuje na skutočnosť, že povinný podal prostredníctvom právneho zástupcu prvý návrh na zastavenie exekúcie dňa 08.02.2024, v ktorom uviedol: „Povinný poukazuje na skutočnosť, že právny vzťah, ktorý vznikol medzi ním a oprávneným na základe Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 25.07.2012 je obchodnoprávnym záväzkom (úver bol povinnému poskytnutý ako podnikateľovi – živnostníkovi) spravujúci sa ustanoveniami zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka.“ Povinný v ňom namietal premlčanie podľa Obchodného zákonníka. O tomto návrhu na zastavenie exekúcie rozhodol dňa 10.10.2024 súd uznesením tak, že ho v celom rozsahu zamietol a keďže povinný nepodal sťažnosť, tak nadobudlo právoplatnosť dňa 01.11.2024. Súd preto považuje tvrdenia povinného v druhom návrhu na zastavenie exekúcie za zmatečné a účelové, keďže po neúspešnom pokuse o zastavenie exekúcie ako fyzickej osoby podnikateľa je z neho zrazu spotrebiteľ.

19. K uvedenému súd taktiež poznamenáva, že povinný pred podpisom mal možnosť voľby zmluvu neprijať a nepodpísať. Súd poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci Johan Gruber proti Bay Wa AG (ESD C - 464/01), podľa ktorého „nie je potrebné zohľadňovať okolnosti alebo skutočnosti, o ktorých mohol druhý účastník zmluvy vedieť pri uzatváraní zmluvy, s výnimkou prípadu, ak sa osoba, ktorá sa dovoľáva postavenia spotrebiteľa správala tak, že u druhého účastníka zmluvy mohla oprávnenne vzbudiť dojem, že koná na podnikateľské účely“. Na základe týchto skutočností súd nemal pochybnosti o tom, že zmluvný vzťah medzi oprávneným a povinným je vzťahom obchodnoprávnym. Z uvedeného dôvodu súd preto nevidel dôvod aplikovať na obchodnoprávny vzťah ustanovenia Občianskeho zákonníka o ochrane spotrebiteľa ako aj ustanovenia zo zákona o spotrebiteľských úveroch, tak ako na to poukazuje povinný v predložennom návrhu. Keďže súd po preskúmaní exekučného titulu, ktorý bol vydaný v rozhodcovskom konaní, dospel k záveru, že tento nárok nevznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, tak nie je príslušný skúmať hmotnoprávnu správnosť exekučného titulu a taktiež ani právomoc rozhodcovského súdu.

20. Súd v zmysle uvedeného poukazuje na fakt, že povinný mal zákonnú možnosť podľa zákona č. 244/2002 Z. z. podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorým sa iniciuje osobitné konanie pred na to príslušným všeobecným súdom oprávneným prejednať otázku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy v nespotebiteľskom spore, v čoho dôsledku problematika námietky nedostatku právomoci rozhodcovského súdu v nespotebiteľskom spore nespadá do preskúmvacej právomoci exekučného súdu. V exekučnom konaní, ktoré prebieha na základe výsledku základného konania, v ktorom bol exekučný titul vydaný, exekučný súd v spojení s návrhom povinného na zastavenie skúma len to, či po vzniku exekučného titulu nenastali okolnosti, ktoré by mali za následok zastavenie exekúcie podľa taxatívnych ustanovení Exekučného poriadku, teda či po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré by spôsobili zánik vymáhaného nároku, zrušenie exekučného titulu alebo iné skutočnosti, ktoré jeho vymáhateľnosti bránia. Exekučný súd je v danom štádiu viazaný právoplatným a vykonateľným exekučným titulom, jeho výrok, preto súd nemôže predmetné rozhodnutie, na podklade ktorého sa exekúcia vykonáva, spochybniť bez priameho dôkazu, ktorý by preukázal nevykonateľnosť exekučného titulu, resp. neprípustnosť vykonania exekúcie. Nakoľko sa jedná o exekučný titul vydaný v nespotebiteľskom spore, exekučný súd v rámci časti exekučného konania o rozhodovaní o návrhu povinného na zastavenie exekúcie preskúmal exekučný titul z hľadiska formálnej a materiálnej vykonateľnosti, a dospel k záveru, že exekučný titul spĺňa náležitosti formálnej a materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu. Zároveň v zmysle ustálenej judikatúry všeobecných súdov v súlade so zásadou rovnocennosti platí, že rozhodcovský rozsudok má rovnaké účinky ako rozsudok všeobecného súdu. Na základe uvedeného exekučný súd nie je oprávnený posudzovať vecnú správnosť (skutkové a právne závery) nielen rozsudku všeobecného súdu, ale ani rozsudku rozhodcovského súdu, a preto nemôže tak prihliadať ani na okolnosti, ktoré mali byť povinným namietané v základnom konaní.

21. Súd poukazuje na Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 M Cdo 11/2010 zo dňa 26.09.2011, podľa ktorého: „Vzhľadom na to, že právoplatný rozhodcovský rozsudok má rovnaké

účinky ako rozsudok všeobecného súdu, účinky rozhodcovského rozsudku majú ten dôsledok, že exekučný súd musí s takýmto rozsudkom nakladať rovnako ako s rozsudkom všeobecného súdu. V opačnom prípade by porušil zásadu rovnocennosti a neprípustne uplatnil rozdielny procesný postup v prípade, ak oprávnený uplatňuje svoje právo na základe exekučného titulu vydaného všeobecným súdom a iný prístup, ak oprávnený uplatňuje svoje právo na základe exekučného titulu vydaného v rozhodcovskom konaní. Konkrétne to teda znamená, že rozsudkom rozhodcovského súdu je exekučný súd viazaný rovnako, ako je viazaný rozsudkom všeobecného súdu. Súdna prax je jednotná v názore, že už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie sa exekučný súd okrem iného zaoberá tým, či k návrhu na vykonanie exekúcie bol pripojený exekučný titul opatrený potvrdením o jeho vykonateľnosti, či rozhodnutie uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie a či rozhodnutie (iný titul) je z hľadisk zakotvených v príslušných právnych predpisov vykonateľné tak po stránke formálnej (z pohľadu právneho predpisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo vydané), ako aj materiálnej (z aspektu obsahových náležitostí rozhodnutia - určitosti, zrozumiteľnosti a presnosti označenia subjektov práv a povinností a vyjadrenia uloženej povinnosti, ktorá sa má nútene vykonať). V rámci tohto skúmania nie je exekučný súd oprávnený posudzovať vecnú správnosť (skutkové a právne závery) rozsudku všeobecného súdu, ani rozsudku rozhodcovského súdu. Exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom. Ani v prípade pasívneho správania účastníka v konaní, v ktorom bol exekučný titul vydaný, nemôže exekučný súd naprávať prípadné chyby a nedostatky exekučného titulu. V súlade so zásadou rovnocennosti platí vyššie uvedené bez ohľadu na to, či exekučným titulom je rozsudok, ktorý vydal všeobecný súd alebo rozhodcovský súd.“

22. Súd uvádza, že nemôže prihliadnuť na tvrdenie povinného, že pred vydaním exekučného titulu boli realizované platby oprávnenému a ten si o tieto platby neponížil istinu, pretože túto skutočnosť mal namietat' v základnom konaní. Súd vo vykonávacom konaní musí vychádzať z vykonávaného rozhodnutia, ktoré je exekučným titulom, pretože sa už len vykonáva to, o čom bolo už právoplatne rozhodnuté. Exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom, teda exekučný súd nemôže naprávať ani prípadné chyby a nedostatky exekučného titulu. Zároveň exekučný súd nemôže posúdiť prípadné podvodné konanie zástupcu oprávneného, pretože na to sú príslušné orgány činné v trestnom konaní, preto neprihliadol na námietku povinného, že boli dodatočne vypisované údaje v zmluve o úvere ako aj rozhodcovskej zmluve.

23. K opätovne vznesenej námietke povinného o premlčaní pohľadávky oprávneného súd uvádza, že touto sa zaoberal už v uznesení zo dňa 10.10.2024, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 01.11.2024, kde vyslovil, že pohľadávka nie je premlčaná. Voči tomuto uzneseniu nebola podaná sťažnosť od povinného.

24. Exekučný súd v konaní o návrhu povinného na zastavenie exekúcie skúma oprávnenosť a dôvodnosť začatia exekúcie. Pre posúdenie návrhu na zastavenie exekúcie je rozhodujúci stav ku dňu začatia exekučného konania, t.j. moment doručenia návrhu na vykonanie exekúcie (21.11.2023). Dôkazné bremeno ohľadom tvrdení uvedených v návrhu na zastavenie exekúcie zaťažuje výlučne povinného, ktorý návrh na zastavenie exekúcie podal. Povinný nemôže v návrhu na zastavenie exekúcie namietat' skutočnosti, ktoré vznikli pred vydaním exekučného titulu. Tieto skutočnosti mal namietat' v konaní základnom a ak tak opomenul, nie je mu poskytnutá ochrana v exekučnom konaní. Cieľom exekučného konania je uspokojenie nároku oprávneného, ktorý mu bol priznaný vykonateľným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu. Účelom exekučného konania je nútená realizácia exekučného titulu vykonaná zásahom do práv povinného. Uskutočňuje sa za podmienok a predpokladom vymedzených procesnými predpismi s cieľom uspokojiť nárok oprávneného, ktorá mu bola priznaná vykonateľným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu a dobrovoľne sa nesplnila.

25. Súd preskúmal v poradí druhý návrh povinného na zastavenie exekúcie, ako aj celý spis. Súd mal preukázané, že v danom prípade sa jedná o vymáhanie nároku z obchodnoprávneho vzťahu, preto námietky spotrebiteľského charakteru že nárok oprávneného vyplýva zo Zmluvy o úvere č. 705801978 zo dňa 25.07.2012 medzi oprávneným a povinným ako fyzickou osobou živnostníkom, takže podnikateľom. Dňa 29.09.2013 sa stala pohľadávka oprávneného voči dlžníkovi z úverovej zmluvy splatnou v celom rozsahu, keďže si dlžník neplnil svoje záväzky vyplývajúce z úverovej zmluvy riadne a včas. Oprávnený tak pristúpil k podaniu žaloby na rozhodcovskom súde dňa 18.11.2013.

26. S ohľadom na vyššie uvedené súd dospel k právnomu záveru, že nie sú splnené zákonné podmienky na to, aby vo veci mohlo byť vydané rozhodnutie o zastavení exekúcie. Preto v poradí druhý návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 61I ods. 3 Exekučného poriadku zamietol (výrok I.).

27. Podľa § 195 Exekučného poriadku, trovami exekučného konania sú trovy exekútora, trovy účastníkov exekučného konania a trovy štátu.

28. Podľa § 199a ods. 1 Exekučného poriadku, trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

29. Podľa § 199a ods. 2 Exekučného poriadku, trovami povinného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie.

30. Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

31. Podľa § 199d ods. 2 Exekučného poriadku, povinný má voči oprávnenému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, ak mu súd na jeho návrh priznal ich náhradu v súvislosti s rozhodnutím o zastavení exekúcie z dôvodu, ktorý možno oprávnenému pričítať.

32. Vo všeobecnosti platí, že náhradu nákladov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou zavinenia. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada nákladov konania, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zaviniel, a ktoré by pri riadnom priebehu konania. Pri návrhu na zastavenie exekúcie je potom pre vyriešenie otázky náhrady nákladov konania kľúčové zistenie, či a pokiaľ áno, ktorý z účastníkov z procesného hľadiska mal úspech. Ustanovenie o náhrade trov konania, nie je obmedzené len na určité konania. Platí preto pre každé konanie.

33. Keďže súd návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol, tak povinný nemá nárok na náhradu trov konania. Oprávnený mal v konaní úspech, tak mu vznikol nárok na náhradu trov konania v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie, avšak si žiadne neuplatnil. Preto súd rozhodol tak, že žiadnemu z účastníkov konania náhradu trov konania v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie nepriznal. (II. výrok).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať sťažnosť v lehote 15 dní od doručenia uznesenia na Okresnom súde Banská Bystrica.

Sťažnosť môže podať ten, v koho neprospech bolo uznesenie vydané.

Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

V sťažnosti musí byť uvedené, ktorému súdu je určená, kto ju podáva, proti ktorému uzneseniu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto uznesenie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa sťažovateľ domáha.

V sťažnosti možno uvádzať nové skutočnosti a dôkazy, ak je to so zreteľom na povahu a okolnosti sporu možné a účelné.